

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παράσχον εις την χάραν ημῶν ὑπερβοίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησις δρ. 8.— Ἔτησις φρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὄδος Ἐδριεῦδος ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 42

της σου ἐλπιόμενης, εἰσάγειται, τὴν παραγγέλλειαν σου, ὡς τε περιμένω) *Ναυκρατοῦσαν* (ἔσταιλα) Ἀγγέλου Ἀδελφῶν (καλὸ ταξίδι! περιμένω) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (σύμφωνοι) Ἦγὼ τῆς Καρδίας (γὰ σοὺ γῆσι ὁ ἀνεψιός σου) Ἐλαβα τὰ 10 φρ. ἀπὸ τὸν κ. Ζ. τὸ ἄλλο εἶνε καὶ... χίλιες φορές ἐκτενέστερο· δὲν βλέπεις σήμερα τίποτε, διότι σκέπτομαι νὰ κάρω κατὰ ἄλλο) Ἀλέξ. Μαυροκορδαίου (ἔσταιλα) Ἀσην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Βραχνοκόκοσαν (ἔσταιλα) Ζερυφίτιδα (ἔλαβα κ' ἐπίστουσα τὸν λ/μόν σου) Πηνυαλίονα (ἔσταιλα) Ἀρελὴ Σανθούλιαν (ἔσταιλα) Ἀνθισμένην Πασαλιάν (εὐχε!) Τρελλοκόρτισο, Γαλήνην, Σεντινιμέ-Ἑλληνοπούλιαν κλπ. κλπ.

Εἰς δὲσας ἐπιστάλας ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου, ἠπάντησά σοι τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός Ἀσέων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Ὀκτωβρίου)

413. Δεξιόγραφος

Τῶν ἀρχαίων θὰ γνωρίσῃς
Εἰς τὸ πρῶτόν μου θεόν.
Εἰς τὸ ἄλλο μου ἐν ἄρθρον
Κ' εἰς τὸ ὄλον μου βαθμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐσφάρου τοῦ Κυριαίου

414. Στοιχειόγραφος

Πόλις εἶμαι τῆς Εὐρώπης
Ποῦ μανθάνεις ἐστὶ Σχολεῖον.
Ἄν τὸν τόνον καταβάσω
Καὶ ἀλλάξω ἐν στοιχείον,
Θὰ φορέσω μαῦρο ράσο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας

415. Αἴνιγμα

Ἡ λύσις μου ἐκ συλλαβῶν τριῶν ἀποτελεῖται
Καὶ ἕκαστος ἀκούων μὲν πολλὴ εὐχαριστεῖται.
Ἄν μία ἐκ τῶν συλλαβῶν ὡς ἄχρηστος σθεσθῆ,
Δένδρον ἂν τὰ κοινώτατα ἀμέσως ἄκουσθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀδοῦ

416. Γωνία

+ * * * * * = Ἰσῆος τ. Λιγαίου
* * * * * = Ἰσῆος τ. Τροίας.
* * * * * = Κράτος Εὐρώπης
* * * * * = Θεὰ τιμωρός.
* * * * * = Ἰσῆος ἡμίθεος.
* * * * * = Ἰσῆος τ. Εὐρώπης
+ * * * * * = Ποταμὸς Μακεδόν.

Οἱ σταυροὶ ποταμοὶ τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

417. Φύρδην-Μίγδην

Τανὸ σὲλ ἀκί δνὲ ὄτ νάκεις,
Τνὴ λυπόγινη ὄσὺ νάκεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπηγῆτισσας

418. Λογοπαίγνιον

Ποῖον ἄνθος σὲ διατάσσει γὰ γίνης δικαστής;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιάνου Τηλεγράφου

419. Μεσοστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Λιγαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα βασιλέα τῶν Ὁθωμῶν:
1, Χώρα τῆς Τουρκίας; 2, Νῆσος τοῦ Λιγαίου; 3, Μήτηρ ἡρώος Ἀθηναίου; 4, Κένταυρος; 5, Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιδυνῆς Ἑλληνοπούλας

420. Φωνητερόλιπον

φ λ - τ - π λυ - δς - δν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλιδῶς

421. Γρίφος

Θέρος
ΟΓΝΜΜ ἢ τὸ Χεῖμῶν : Π Ἀπρίλιος
Φθινόπωρον
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουμανῆς Ἀδρας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναλλάσσω δελεῖτρία πανταχῶθεν:— Ἀφελὴ Σανθούλιαν, Ἡράκλειον Κρήτης, Poste-Restante. (IB, 267)

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐποπῆφιος Δημοψηφίσματος. (IB, 268)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, παρακαλεῖσθε ὅπως μὲ φηρίσετε ὡς υποψήφιον τῆς Γ' τριμητίας.— Ἀρχαῖα Δόξα. (IB, 269)

Παρακαλῶ πολὺ τὸ Ρόδον Μοσχοβόλῃμα νὰ μὴ πῆ ἂν ἐγὼ δικὸ μου τεταρτίον τῶν Μ. Μυστικῶν.— Ἀκακία. (IB, 270)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

ἘΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ὑποψήφιος δημοψηφίσματος τῆς Γ' τριμητίας, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ Σχολείου τοῦ «Παλαμῆδου»!... Νίκη!... Νίκη!!!
Κωνσταντινούπολις. (IB, 271)

Ἐγγραφεῖσα εἰς τὸν εὐόνονον καὶ προσδεδυμένον Σύλλογον «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ» ἀναρωτῶ: Ζήτωσαν τὰ ὑπεροδικώτατα μέλη τοῦ «Παλαμῆδου»!... Νίκη!... Νίκη!!!
Κωνσταντινούπολις. (IB, 272)

Προσφιλέστατη Φοῖβη, ἐπὶ τῇ θανάτῳ λατρευτῆς ἀνεψιάς σου Μαίρης δέχθητι ἐγκάρδια συλλυπητήρια.— Ἑλλπίς

Ἐγγενεῖς φηροφόροι! Τίς θὰ φανῆ ἀδιάφορος καὶ πρὸς τὸ ὑπεροχὸν ψευδώνυμον Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας;!— Ἀγνωστος.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.
Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισοῦ ἀριθ. 9. παραπλεύρως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πριγκίπου Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ ἢ χιλιάδων πηγῶν τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλληνικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθηγητὰ Ἑυρωπαϊοί.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλεύρως τῆς Ἀγγλικῆς Προεδρίας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, Λογιστικὸν τμήμα με φοιτητικὸν μονοετή.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτητὰ διατιμώμενοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἔμπορικά ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρεχέται ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἐπιλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν πληροφορικὴν συνεννόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ὁδὸς Δραγατσανίου 6, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἢ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελεῖς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρει τούτους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν εἰς τὴν Σχολήν.

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕῖΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΑΞΕΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀκαδημίας 42

Ἀπὸ τῆς 1ης προσεχῶς Σεπτεμβρίου ἰδρύομεν πλήρως Παρθεναγωγεῖον Φροεβελιανόν, τάξει: προτύπου Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ Γυμνασίου.

Ἡ διδασκαλία θὰ γίνηται κατὰ τὰ νεότερα παιδαγωγικὰ συστήματα; θὰ διδάσκωνται δὲ ἐκτός τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου δεξιόμενων, ἡ Γαλλικὴ καὶ Γερμανικὴ γλώσσα, ἡ Γυμναστική, ὁ Χορὸς, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ Πλαστική, ὡς καὶ ἅπαντα αἱ χειροτεχνίαι κατὰ τὸ Σουηδικὸν σύστημα (Sloyd) ἄνευ ἰδιαιτέρων διδάκτρων.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτρια ἑξωτερικὰ, τρώφιοι καὶ ἡμιτρόφιοι. Διὰ πᾶσαν πληροφορικὴν ἀπευθυντέον: Ὄδος Σίνα 16, Ἀθήνας.

Ἡ πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτ. τμήματος

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

Ἡ Ἐφορὸς τοῦ Ἀνωτ. Παρθεναγωγεῖου

Β. Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 39ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 361)

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφί Μιχ. Φιλιπποπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Μιχάλα, Θ. Βασιλάς, Κ. Ι. Κυριαῖς, Ὁλγα Θ. Καζάνη, Σπ. Θ. Καζάνης, Ἄλ. Γ. Καλαφρότης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΒΡΑΜΙΟΥ: Γεώρ. Γ. Κατσούλης.
ΑΙΓΙΟΥ: Δημ. Κ. Χριστοδουλοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Βασίλειος Κωστοπούλου.
ΒΥΤΙΝΗΣ: Αἰλιὰ Α. Λαδίκου, Βασιλὴ Κ. Τσουλουγοπούλου.

ΓΥΘΙΟΥ: Ν. Γ. Λουμνίου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Γ. Κλάδης.
ΘΗΒΩΝ: Ἐυαγγελία Α. Λιάκου, Μιλέτιος Α. Λιάκος Μίχης Στ. Γεωργίου.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἰωάν. Ἀρσένης, Παν. Γ. Ἀρσένης.
ΚΑΜΑΡΟΥ: Ἀγ. Κ. Δημόπουλος, Ἀνδ. Γ. Ἀγαθαγόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κυριαῖ. Γ. Δημόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Γ. Δημητριάδου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἐλένη Παροπούλου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νάτ. Μανιάτης, Νικ. Κάλδης.
ΛΕΧΑΙΩΝ: Ρόδον τοῦ Μαῖου, Γεωργία Κ. Ξυλομανουπούλου, Μαρία Ν. Σταματοπούλου.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Καρβαθῆς (ἄδ. 37) Δ. Γ. Ρετσίλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸς Ναυτοπούλου: Κ. Γ. Φουμακίδης.
ΠΟΡΟΥ: Ἐσπ. Π.
ΠΥΡΓΟΥ: Κανέλλος Κ. Κιουδός.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἀνθισμένη Πασαλιὰ, Βεῆχος τοῦ Ζαλόγγου.
ΒΑΡΝΗΣ: Ἐντυπωμένη Ἑλληνοπούλα (37).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νυταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Καζανιτῆ, Τέκης καὶ Ἀγγελικὴ Ἰ. Σακελλαρίου.

ΚΑΙΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου.
ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Οὐλῆς.
ΜΕΤΡΑΙ: (Τουρκία) Λουκία Γ. Ζωγράφου.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Κίμων Κ. Γεωργιάδης.
ΣΕΚΙΩΝ: Ἄντ. Ὁ. Ἀλετῆς, Μανώλης Α. Καίτας, Μιχαήλος Θεμιστοκλεῖδης, Ὀρέστης Μεταμόρφους, Λουῖκος Θεμιστοκλεῖδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβδόμητον ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΡ. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καμάρῳ καὶ ΚΩΝΣΤ. Γ. ΚΥΡΙΜΗΣ ἐν Πειραιῶσι οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ πλείους μῆνας, ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζον δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστελλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀδωμικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτά ὡστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ' (Συνέχεια)

Ὁ ὠραίος Ροζριγκῆς ἦτο δευλόπατος. Διὰ τοῦτο ἢ διὰ χλωροφορμίου δολοφονία ἦτο τὸ ἀγαπητόν του σύστημα. Ἀλλὰ δὲν ἤμπόρεσεν ὡς τῶρα νὰ τὴν ἐπιχειρήσῃ, διότι ὁ Πέτρος, φρονιμῶς, τὸν ἐπρόσχε διαιρκῶς.

Ἀπέσω, ὁ Σάρδας ἔβλεπε τώρα μετὰ μὲτὰ τὴν ἐκπλήξιν τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων τῶν χωρικῶν πρὸς τὸν συνταξιδιώτην του.

Τὸν εἶχαν περιτοίχισιν, τοῦ ἐσφιγγαν τὸ χεῖρ, τοῦ ὠμιλοῦσαν, ἐκεῖνος δὲ, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ὀλίγων ἰσπανικῶν λέξεων ποῦ εἶχε μάθη, προσεπάθει νὰ συνεννοηθῆ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώη τελείως.

Ὁ Πέτρος εὐρίσκει ἓνα πακρωτήν.

— Στάθητε, εἶπεν ἔξωφρα ἡ τσινα, νὰ πάω νὰ ζυγνίσω τὸν πουλλέρο' (τὸν ξενωδόχο.)

Τὸν εἶχαν περιτοίχισιν καὶ τοῦ ὠμιλοῦσαν... (Σελ. 365, στ. α')

— Ἐρεῖ γαλλικὰ αὐτός; ἤρώτησεν ἓνας γκῶσσος.
— Ἐ, διάβολε! ἀφοῦ εἶνε Γάλλος ὁ ἴδιος!
— Ἀλήθεια; Τί τύχη! Τρέξε γρήγορα, Μανουέλα!

Μόλις ἐπέρασεν δύο λεπτά, καὶ ἡ τσινα ἐπαρηλθὼν ἀκολουθοῦμένη ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ἡλιοκατῆ, μετὰ πυκνά, ἄτακτα μαλλιά καὶ γένεια. Δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ ἐκείνου ποῦ τὸν περιτοίχισιν ἔφορῶσε μάλιστα καὶ τὸ τσουλιπᾶνι, τὸ ἐγγύφιον παντάλονι, ἐν εἶδος βράκιου.

— Ἀλήθεια, κύρ Ἀντώνη, εἶσαι Φραντζέζος; τὸν ἤρώτησαν.
— Ναι, εἶμαι, ἀπεκρίθη χαμοῦμος ὁ πουλλέρος' μὰ λειπῶ τῶσα χρόνια, ποῦ δὲ θυμοῦμαι πιά λέξι.

— Πόσα χρόνια εἶσαι ἐδῶ;
— Μὰ χαρμιά πεινητορία...
Ἐρρίνετο σατισμένος ἀπὸ μεθύσι, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε ξεθυμᾶν ἄκομῃ ἀρκετά. Ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὸν Πέτρον νὰ ὀμιλῆ, αἰ φθῆγγε τῆς μηρικῆς του γλώσσης

— Ὁ γκῶσσοι τὰ ἤκουσαν μ' ἐκπλήξιν... (Σελ. 366, στ. α')

ἐπρότεινε νὰ τοῦ σκοτώσιν κάποιον, ἀλλὰ δὲν ἐσυμφώνησαν ἐπὶ τὴν τιμὴν νὰ, ἀκόμα παζαρεύουν.

— Ὁ κάποιος αὐτὸς πῶλον νὰ εἶμαι ἐγώ, γιὰ τὸ σύντροφός μου ἔγεινε ἀφαντος ἰσα-ἰσα τῇ στιγμῇ ποῦ με εἶδε σὲ κίνδυνον.

— Μὰ τί ἤλθες νὰ κάμετε ἐδῶ;
— Μὲ πήρε αὐτὸς γιὰ νὰ με κάη, ἐτὸν πατέρα μου, ποῦ καθὼς ποῦ εἶπε, εἶνε συνέταρξός του σὲ μίαν ἐστάντσια πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μεγάλου Σακῶ.
— Εἶσθε λοιπὸν χωρισμένοι ἀπὸ τὸν πατέρα σας;
— Μὲ λίγα λόγια, ὁ Πέτρος διηγήθη εἰς τὸν κύρ Ἀντώνη τὴν ἱστορίαν του καὶ προσέθεσεν:

ἀπὸ τῆς Γρενάδης, νομίζω. — Τότε, μὴ τὸν ἐμπιστεύσῃς! Πρὸ ὀλίγου, μισοκοιμισμένος, ἄκουσα ἓνα Ἰσπανὸν νὰ μιλήσῃ μετὰ δύο γκῶσσους ποῦ ὄ,τι ἐφθασαν. Τούτους ἐμπόδισε νὰ μπῆν μέσα καὶ τοὺς

Ὁ γκῶσσοι τὰ ἤκουσαν μ' ἐκπλήξιν... (Σελ. 366, στ. α')

ἐπρότεινε νὰ τοῦ σκοτώσιν κάποιον, ἀλλὰ δὲν ἐσυμφώνησαν ἐπὶ τὴν τιμὴν νὰ, ἀκόμα παζαρεύουν.

— Ὁ κάποιος αὐτὸς πῶλον νὰ εἶμαι ἐγώ, γιὰ τὸ σύντροφός μου ἔγεινε ἀφαντος ἰσα-ἰσα τῇ στιγμῇ ποῦ με εἶδε σὲ κίνδυνον.

— Μὰ τί ἤλθες νὰ κάμετε ἐδῶ;
— Μὲ πήρε αὐτὸς γιὰ νὰ με κάη, ἐτὸν πατέρα μου, ποῦ καθὼς ποῦ εἶπε, εἶνε συνέταρξός του σὲ μίαν ἐστάντσια πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μεγάλου Σακῶ.
— Εἶσθε λοιπὸν χωρισμένοι ἀπὸ τὸν πατέρα σας;
— Μὲ λίγα λόγια, ὁ Πέτρος διηγήθη εἰς τὸν κύρ Ἀντώνη τὴν ἱστορίαν του καὶ προσέθεσεν:

— Ο Ισπανός αυτός προσεφέρθη να με οδηγήσει εις τον πατέρα μου και μ' αυτό τον σκοπό εφύγαμε σήμερα το πρωί από το Βουένος-Άιρες.

— Ο πατέρας σας είχε χρήματα ;
— Ω, ναι. Θα είχε ακόμη αρκετά, γιατί είχε πάρη μαζί του δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Χμ ! αυτός θα τον σκότωσε, για να του τα κλέψη.

— Μή μου λέτε τέτοιο τρομερό πράγμα ! εψιθύρισε ο Πέτρος ωχρισιάν.

— Μά εσ' αυτό τον παλινόποπο γίνονται τόσα πολλά, ώστε πάντα το κακό πρέπει να βάζη κανείς στο νου του. Για την ώρα, αυτός φαίνεται πως σ'αε φοβάται και θέλει να ξεκάνη, το γυιό όπως ξέκανε και τον πατέρα.

Ο Πέτρος ησθάνθη τ'όσην σιγήν ησθάνθη, ώστε δεν ήμπορεσε να θρώγη λέξιν. Ο πουλιέρος εξήκολούθησεν :

— Ακούστε με. Κι' εγώ στο Παρίσι γεννήθηκα, οδός Αγίου Διονυσίου. Είμαστε πατριώτες. Αν ναι είναι τώρα ένας ελευθέρως, κ' η ζωή ενός ανθρώπου δεν έχει για μένα περισσότερη αξία από τη ζωή ενός άρνιου; όμως κάτι ξυπνίσατε μέσα μου και θέλω να σ'α σώσω. Αφίστε με να τ'ος εξηγήσω με δυο λόγια την υπόθεσιν, και είμαι δικός σας.

Ανέλιπτος προστάτης.

Οι γκώσσοι ήκουαν με προσοχήν, παρακολουθόντες αυτόν τον διάλογον και κυτάζοντες πότε τ'ον ξενόδοχον και πότε τ'ον Πέτρον, μολοντί δεν ένοούσαν λέξιν.

Είχαν ιδή την αλγεινήν εκκείνην σύστασιν των χαρακηριστικῶν του νέου και ανηούχησαν πολύ δια τ'ον αγαπημένον των.

— Μά τί είναι; έλεγον, τί του συμβαίνει ! Πές μας γρήγορα, κύρ Αντώνη, πές μας !

Ο κύρ Αντώνης, γνωρίζων καλῶς τήν πελατείαν του, θα έβασίλειτο εις τήν συμπάθειάν των δια να βοηθήσῃ τ'ον νέον του φίλον.

Σιγά-σιγά, διότι δεν ήθελε να τ'ον ακούσῃ ο Ισπανός, τοίς διηγήθη όλα όσα τ'ῷ εἶπε πρό ὀλίγου ο Πέτρος. Οι γκώσσοι τ'α ήκουσαν μ'εμπληξιν, με αγαπάντησιν. Ητ'α αρκετόν τεύτο δια να πείσῃ τ'ον ξενόδοχον, ὅτι ήμποροῦσε να τοίς εμπιστευθῇ τήν υπερασπίσιν του συμπατριώτου του. Εἰς τὸ τέλος τοίς εἶπε :

— Πρέπει να τ'α συμφωνήσουμε : Μετρικοί από σ'ας ἄς κυτάξουν ἔξω, για να μ'ας εἰδοποιήσουν ἀμέσως ἅμα ἰδούν τ'ον Ισπανὸν να πλησιάζῃ. Εγὼ θ'α συνεννοηθῶ με τ'ον σερζορίτο. Προπάντων μὴ

δείχνετε τίποτα, ἀπάθεια και ἀπαρξία, για να μὴν ὑποπτευθῇ.

Αἱ ὁδηγίαι του εξετέλεσθησαν. Μετρικοί γκώσσοι εξήλθον ἢ ἀκούμεβχαν, κ' ἀπνίζοντες, εἰ; τὰς παραστάδας τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν· οἱ ἄλλοι περιστοίχισαν τοὺς δύο Γάλλους.

— Όλους τοὺς εἰμαγέφατε ! εἶπεν ὁ Αντώνης πρὸς τ'ον Πέτρον· εἰ γκώσσοι ἀγαποῦν τὰς γενναίους ἀλλὰ μισοῦν τοὺς δολοφόνους· σκοτώνουν συχνά, ἀλλὰ ὄχι με δόλο, ὄχι ἀπὸ πίσω. Καταλαβαίνουν τώρα, ὅτι ὁ ἐχθρὸς σας σ'ας ἔστρεσε παγίδα και γι' αὐτὸ ἀσχημα θ'α ξεμπερδέψῃ μαζί τους.

— Σ'ας εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τήν καρδιά, κύριε, ὑπέλαθεν ὁ Πέτρος· χωρίς ἔσας...

— Μή μ' εὐχαριστήτε, τ'ον διέκοψεν ὁ πουλιέρος με κάποιαν μελαγχολίαν. "Ηθελα κ' εγὼ να κάμω μιὰ φορὰ ἕνα καλὸ. Γιατ' εἶμαι ἕνας παλῆνθρωπος,

“Τοὺς εμπόδιζε να μποῦν μέσα...” (Σελ. 366, στ. γ')

εἶνος κακοῦργος... Πάνε σαρανταενήχ. χρόνια τώρα, πὺ σκότωσα ἕνα καλὸ παιδί, πὺ μάλιστα τὸ ἀγαποῦσα, για να τ'ῷ κλέψω μερικά χιλιάδικα. Τάχασα σχεδὸν ὅλα 'στὸ παιγνίδι. Με τὰ λίγα πὺ μὲ ἔμειναν ἀπὸ ἐκείνη τὴ ληστεία, ἕκαμα αὐτὴ τὴν πουλιερίαν κ' ἀπὸ τότε ζῶ, χωρίς να με ξέρῃ κανένας ἀπὸ ἐκείνους πὺ με ἤξεραν ἄλλοτε, με τὰ μικρὰ κέρδη τῆς ἐργασίας μου... Έτσι πήρα και τ' ὄνομα Αντώνης, για να μὴ λέγω ποίος εἶμαι... Έπειδή, μ' ὅλα αὐτὰ, ἔχω μεγάλες τύψεις, πίνω για να κοιμηθῶ και να ξεχνῶ. Σαν τὸ κτηνός... Έ, ἢ τσίνα, πὺ μὲ εἶνε πιστή, τὰ βγάξει πέρα και χωρίς ἔμένα. Εἶμαι ἑβδομητὰ χρονῶν γέρους, πίνω πολύ και τὰ ψωμιά μου εἶνε ἀκόμη λίγα. Έγὼ λοιπὸν πρέπει να σ'ας εὐχαριστήσω, πὺ με βγάλατε για μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ βόρβορο ὅπου κυλιέμαι: σάν τὸ κτηνός ! Ο Πέτρος ήκουεν ἐκπληκτος και συντετριμμένος αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν.

Έκπύταζε τ'ον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο και τότε ηλικιωμένος, διότι τὰ μαλλιά του και τὰ γένειά του ἦσαν μαῦρα ἀκόμη, τ'ον ἄνθρωπον πὺ τοῦ ἔλεγεν ἀπλοῦστατα «ἐσκότωσα τ'ον φίλον μου !» κ' ἐσκέπτετο τί παράδοξος πὺ ἦτο ὁ κόσμος αὐτός, ὅπου καθένας ήμποροῦσε να σκοτώνῃ και να κλέπτῃ ἀτιμωρητῆ !

Και ὁ πατέρας του λοιπὸν ἐπίσης ήμποροῦσε να εἶχε πῆσῃ ὅλα κανέναν δολοφόνου ! Τὰ κόκκαλα του ἐλευκαίνοντο ἴσως ὑπὸ τ'ον φλογερὸν ἥλιον τῆς πάμπας και ἡ φρικτὴ αὐτὴ τύχη ἐπερίμενεν ἴσως και αὐτὸν τ'ον ἴδιον !

Δὲν εἶχαν ὡς υπερασπιστὰς πρὸς τ'ον φονέα αὐτόν, τ'ον ληστήν, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου τ'ῷ ἐξεμυστηρέθη τὸ ἐγκλημά του, και τοὺς γκώσσους, τοὺς ἱκανοὺς να σκοτώσουν ἄνθρωπον δια τὸ τίποτε !

Εἰς μιαν ταχείαν ὀπτασίαν, εἶδε τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφούλαν και τὴν ἀσθενὴ του μητέρα, μαυροφορεμένας, να τοὺς κλείουν και τοὺς δύο...

Ταῦτο τοῦ ἔδωσε θάρρος. "Οχι, δὲν θ'α ἐγκατελείπειτο εις τὴν τύχην του ! Δι' ἀγάπην των, θ'α υπερασπίσει τ'ον εαυτόν του με ὅλην τὴν δύναμιν !

Ο Αντώνης τ'ῷ ἔλεγε.
— Να κάνετε τ'ον ἀδιάφορο. Να πηναίσοις ἔξω... Περιποιηθῆτε τὸ ἄλογό σας, κάμετε ἕνα περιπατὸ στὸ φεγγαρόφωτο. Μή φοβάσθε τίποτα. Οἱ ἄνθρωποι μου θ'α σ'ας προσέχουν χωρίς να φαίνωνται.

— Μάλιστα, θ'α κάμω ὅπως μὲν λέτε.

— Προπάντων, πρέπει να ἀναγγάσετε τ'ον σύντροφό σας να ξεμωκαρευθῇ ὅλως διόλου,

τώρα πὺ εἶμαστε ὅλοι μαζί. "Αν σ'ας κτυπήσῃ, ὅταν θ'α μείνετε πάλι μόνοι εἰς δυὸ σας, στήν πάμπα, εἶθε χαμένος ! Κυτάξτε να μὴ κοιμηθῆτε κοντὰ του.

— "Οχι, βέβαια. Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι ήθελε να με ἰδῇ κοιμισμένο, και γι' αὐτὸ ἔμεινα ἀγρύπνος ὅσην ὥρα ἔταξει-δεῦμα με τὸ σιδηρόδρομο.

Αποταθείς τότε πρὸς τοὺς γκώσσους, ὁ Αντώνης τοίς ἐξήγησε τί ἐπερίμενεν ἀπὸ αὐτούς, και μόνον ἀπὸ τὴν στάσιν των ὁ Πέτρος ἐνόησεν, ὅτι εἶχε σωματοζύλακας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ήμποροῦσε να βρασιθῇ.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΘΡΥΑΨΑ

Μετρικοί ἄνθρωποι ἀναπτύσσουν ἀνωφελῆ δραστηριότητα, ὅπως τὸ δένδρον πὺ αὔτε ὁ ἀνεμος ξεῦρει διατὶ τὸ κινεῖ, οὔτε αὐτὸ διατὶ κινεῖται.

Δ. Γ. Κ.

“ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ”

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ'. (Συνέχεια)

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Μή φοβάσαι τίποτε, Μαργαρώ, γιατί εγὼ εἶμαι βεβαία για τὴ μαμμά.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — "Οχι δά ! Αὐτὸ μ' ἀρέσει ! Μά ποῖος λοιπὸν εἶνε 'δὼ ὁ κύριος ; Δὲν εἶνε ὁ μπαμπᾶς ; "Ο, τι θέλω εγὼ, τὸ θέλει κ' ὁ μπαμπᾶς' ἡ Μαργαρώ λοιπὸν θ'α ὑποχρεωθῇ να ἔλθῃ μαζί μου.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Μὲ συγχωρεῖς' ὁ μπαμπᾶς διατάσει τοὺς ἄνδρας, τ'ον κηπουρό, τ'ον ἀμαξᾶ, τοὺς ὑπηρέτας' ἡ μαμμά διατάσει τίς γυναῖκες, τὴ μαγειρίσσα, τὴν κωμάρη. "Οταν ζητῶ κάτι τι ἀπὸ τὴ μαμμά, μοῦ τὸ κάνει' ἡ Μαργαρώ λοιπὸν θ'α ὑποχρεωθῇ να με συνοδεύσῃ.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Τοῦ κάκου βασανί-ζεσαι για να βριακῆς συλλογισμούς. Ἡ Μαργαρώ τὸ ὑποσχέθηκε σὲ μένα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Καθόλου, δὲν ξέρις τί λές' σὲ μένα μόνο ἔδωσε τὸ λόγο της. Ἀλήθεια, Μαργαρώ ;

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Βλέπω πὺς θ'α μὲ εἶνε πολὺ δύσκολο να εὐχαριστήσω και αἰς δυὸ σας. Δὲν σ'ας ὑποσχέθηκα και τὰ σ'ας ὑπόσχομαι τίποτα' θ'α πάω μόνον ὅπου θ'α μοῦ ποῦν.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Μπᾶ ; τώρα δὲ θέ-λετε ; Θὰ τὸ πῶ τοῦ μπαμπᾶ !

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Πάιρνεις πίσω τὸ λόγο σου ; Θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμάς.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Θέλω να μοῦ ἀπαν-τήσης ἀμέσως : Ἐρχεσαι μαζί μου, και ἡ ὄχι ; Δὲν ἀπαντᾶς ; Τότε λοιπὸν ἔρ-χεται. "Οποῖος δὲν ἀπαντᾶ, δέχεται.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Καθόλου ! Δὲν ἀπαντᾶ, γιατί δὲν θέλει να σὲ δυσαρε-στήσῃ. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἀποφασισμένη να ἔλθῃ μαζί μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Μαργαρώ μου, Μαρ-γαρούλα μου ! εἶν' ἀλήθεια ὅ,τι λέει ἡ ἀνόητη αὐτὴ Εἰρηνούλα ;

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Δὲν τὸ πιστεύω.

ΦΩΤΕΙΝΗ, στὴν Εἰρηνούλα : — Βλέπεις λοιπὸν, κυρά περιβολάρησσα, πὺς δὲν ξέρεις τί λές ;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Καλά, κυρά πα-νηγυριώτισσα, αὐτὸ θ'α τὸ ἰδοῦμε. — Ἀλήθεια, Μαργαρώ, θ'α συνοδεύσης τὴ Φωτεινὴ στὸ πανηγύρι ;

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Γιατί ὄχι ;

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Μά δὲν μπορῶ να σ'ας πῶ τίποτα ! Για τὴν ὥρα, δὲν θ'α συνοδεύσω καμμιά !

ΦΩΤΕΙΝΗ : — "Αν δὲν τάποφασίσης τῶρ ἀμέσως, να εἶσαι βεβαία πὺς θ'α τὸ πῶ τοῦ μπαμπᾶ και θ'α σὲ διώξῃ.

ΕΙΡΗΝΗ : — Κ' εγὼ θ'α τὸ πῶ τῆς μαμμάς και θ'α τιμωρηθῆς αὐστηρά !

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Και οὔτε θ'α σὺ δῶ-σω τὴ γριζάτα πὺ σὺ ὑποσχέθηκα !

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Και οὔ:ε θ'α σὺ χαρίσω τὸ βιβλίον με τὰ παραμῦθια πὺ σὺ εἶαξα !

ΦΩΤΕΙΝΗ και ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, συγχρόνως : — Και τώρα...

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Θὰ μάφισῃς να μιλήσω ;

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Θὰ μάφισῃς να τε-λειώτῃ ;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Να τί θ'α πῇ να εἶσαι παραχαϊδεμένη ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ !

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Να τί θ'α πῇ να εἶ-σαι παραπανταρισμένη ἀπὸ τὴ μαμμά !

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Λέγε, λέγε ! ὅλα θ'α τὰ πῶ τῆς μαμμάς !

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Λέγε και σὺ ! ὅλα θ'α τὰ πῶ τοῦ μπαμπᾶ !

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Σ'ας παρακαλῶ, κυ-ρία Εἰρηνούλα, κυρία Φωτεινὴ, μὴ μα-λιώσετε ἔτσι. Εἶνε πολὺ ἀσχημο πρᾶγμα και πικραίνει ἐκείνους πὺ σ'ας ἀγαποῦν.

Για να τελειώσῃ αὐτὴ ἡ φιλονικία, θέ-λετε να σ'ας διηγηθῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία ;

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Τί ἱστορία ;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Για να κούσωμε.

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Μιὰ φορὰ κ' ἕναν κη-ροῦ, — δὲν εἶνε παραμῦθι, τὸ εἶδα με τὰ μάτια μου, — δυὸ γρηές, στὸ χωριό μου, περπατοῦσαν μαζί στὸ παλῆν Κάστρο με τὰ παλῆν βενέτικα κανόνια. "Οπως ὄλες ἡ γρηές στὸ χωριό μου, ἐφοροῦσαν κ' αὐ-τές κάτι σκούφες ἄσπρες. Ἐκείνη τὴν ἡ-μέρα ἔκανε κροῦ και φυσοῦσε πολὺ δυνα-τὸς ἄερας. Ἐκεῖ λοιπὸν πὺ ἡ δυὸ γρηές, φλυαρώντας και τρέχοντας ; για να ζεσταί-νωνται, ἐβγαλαν τὴν ταμπακίερα τους να πάρουν ἀπὸ μιὰ πρέζα ταμπακῶ, ἐρχεται ἕνα ξαφνικὸ φύσημα, δυνατώτερο ἀπὸ τ'άλλα, και τοὺς παίρνει τίς σκούφες. Τοὺς τίς πήρε τόσο μακρὰ, ὡστε ἡ μιὰ σκούφῃ ἔγεινε ἄφηνη, κ' ἡ ἄλλη πῆγε και σάλωσε 'ς ἕνα δένδρον, μακρὰ ἀπὸ κεί μισὸ μίλλι. Ξέρετε τί ἔκαμαν τότε ἡ δυὸ ξεσκούφωτες γρηές ;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — "Οχι.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Για πῆς μας !

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Κυνήγησαν τίς σκού-φες τους, ἐφθασαν κ' εἰς δυὸ μαζί 'ς τὸ δένδρον, κ' ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἔστησαν καυγᾶ.

Καθεμιά ἔλεγε πὺς ἦταν δικὴ της ἡ σκούφῃ πὺ εἶχε σκαλώτῃ στὸν κλώνο και πάλευε με τὰ ὅλα της για να τὴν πιάσῃ. Σκουντιούδωνταν, κτυποῦνταν, ξε-φώνιζαν, κ' ἐπιτέλους κατῶρθωσαν να φθάσουν κ' ἡ δυὸ μαζί τὴ μονακίρη σκούφῃ και να τὴν πιάσουν ἡ μιὰ ἀπὸ τῶνα μέρος κ' ἡ ἄλλη ἀπὸ τ' ἄλλο. Μά με τὴν δύναμιν τὴν τράβηξαν, ὡστε ἡ σκούφῃ ἔγεινε δυὸ κομμάτια. Ἐτσι ἡ δυὸ γρηές γύρισαν στὰ σπῆτια τους ξε-σκούφωτες, με δυὸ ἀχρηστα κουρέλια, κ' ὅλο τὸ χωριὸ τίς περιγέλασε κ' ἀπὸ τότες ἔχει να λέῃ.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Τί ἀνόητες γρηές !

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Πολὺ κουτὰ φέρ-οσαν.

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Λοιπὸν, κυρίες μου, ἀν σκεφθῆτε λιγάκι, θ'α ἰδῆτε πὺς αὐτὴ τὴ σιγμὴ — με συγχωρεῖτε πὺ σ'ας τὸ λέω, — εἶθε και σῆς γελοῖες σάν ἐκείνες τίς γρηές.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ και ΦΩΤΕΙΝΗ, συγχρόνως : — Ἐμεῖς ; γιατί ;

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Ἐννοια σου και θ'α τὸ πῶ τοῦ μπαμπᾶ !

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Ἐννοια σου και θ'α τὸ πῶ τῆς μαμμάς !

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Μ' ἀκούστε πρώτα : Δὲν εἶμαστε στὸ Κάστρο με τὰ βενέτικα κανόνια' σῆς δὲν εἶθε γρηές κ' εγὼ δὲν εἶμαι ἄσπρη σκούφῃ. Μολογούτε, αὐτὸ πὺ συμβαίνει τώρα ἔδῶ, μοιάζει πολὺ με τὴν ἱστορία πὺ σ'ας διηγήθηκα. Σῆς, κυρία Εἰρηνούλα, ἀπαιτεῖτε να πάω στὸ πανη-γύρι' σῆς, κυρία Φωτεινὴ, θέλετε να πάω στὸ δάσος. Αὐτὰ, και τὰ δυὸ, πρέ-πει να τὰ κάμω τὴν ἴδια ὥρα. Νομίζετε πὺς ὀποφασίσα να γίνω κ' εγὼ δυὸ κομ-μάτια, σάν τὴ σκούφῃ, για να γίνετε σῆς γελοῖες και να γελάσουν οἱ ἄλλοι μαζί σας ; Ποτέ !

ΦΩΤΕΙΝΗ : — "Οταν σὺ λέγα εγὼ πὺς αὐτές ἡ χωρικτοπούλες...

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — ... εἶνε ἔξυπνες, κ' ἄς φαίνωνται κουτές !..

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Ἐχτες δικίον, Μαρ-γαρώ, και σκέπτεσαι καλλίτερα ἀπὸ μᾶς.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ : — Ἐμεῖς εἴχαμε ἄδικο, Μαργαρώ, και σὲ παρακαλοῦμε να μὴν πῆς τίποτα στὸς γονεῖς μας.

ΜΑΡΓΑΡΩ : — Μ' ὅλη μου τὴν καρ-διά ! δὲ θ'α πῶ οὔτε λέξιν.

ΦΩΤΕΙΝΗ : — Μπράβο ! εἶσαι καλὴ ! Πάμε τώρα να φᾶμε, και ὕστερα. . .

βλέπομε τί θ'α κάμωμε ! (Φεύγουν μαζί και αἱ τρεῖς. Αὐλαία.)

[Παράφρασις] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΑ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ

«—Σοφός εἶνε ἄνθρωπος, ἀλήθεια. Μά φρίκη ἡ ἀσχήμια του ! Στὰ στήθια. Και πίσω εἰς τὴ γυρτὴ του ράχη. Δυὸ τόσες δὲ καμποῦρες νάχη ! —Κρίμας τὰ λόγια πέτοιου ἀνθρώπου ! —Θαρρεῖς τὴν ὄψιν ἔχει τοῦ Αἰσώπου... —Ἡ γυῖς του θάνε ἡ ἀδελφός...»

Μά ἔτσι τοὺς εἶπε και ὁ σοφός :

«—Καλὰ τὸ λέτε : μοιάζω ἀλήθεια τοῦ Αἰσώπου, ποῦχε τὴ συνήθεια τὸ ζῆα να κἀνῃ να μιλοῦνε. Και...σάν ἔσας νάναγελοῦνε...»

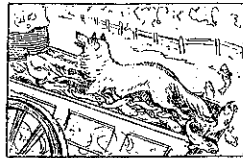
(Κατὰ τὸν Le Bailly)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐκλείσει τὰ μάτια της καὶ κρότησε τὴν ἀναπνοή της ὅσο μπόρεσε. Ὅταν ἐφθασε κοντὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ χειραμάξι, ὁ ἄνθρωπος λέει: — Μπᾶ! μιά φόρη ἀλεπού!

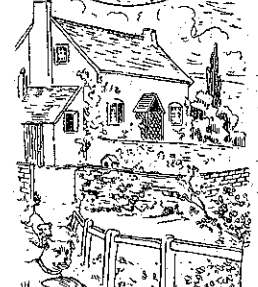

Τὴν ἐπὶ ῥε ἀπὸ χάμου καὶ τὴν ἐρρίξε ἀπάνω στὰ φάρια, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πωλήσῃ τὸ τομάρι της ὅταν θὰ ἐφθανε ἐστὶν πόλι.

Ὁ Ἀρπάχτρας ὁλοῦς ἀρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸ χειραμάξι καὶ σιγά - σιγά ἡ Μαργιόλα, μὲ τὰ πσινα πόδια της, τοῦ ἐρρίχνε φάρια ἐπὶν δρόμο.

Ἦσπερα ἀπὸ λίγο, ἐκέσθη ὅτι εἶχε δουλέψῃ καλά μὲ τὰ πόδια της, καὶ ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή ὁ ἄνθρωπος ἐκτύπησε ἀλλοῦ, ἐπήδησε κάτω κ' ἐπήγε νὰ βρῇ τὸν Ἀρπάχτρα.

Τὸν εὔρηξε μὲ τὴν κοιλία παραφουσκωμένη καὶ αὐτὸ τῆς ἀνοιξε περισσότερο τὴν ὄρεξι.

— Πῶ εἶνε τὸ μερίδιό μου; τοῦ λέει.

— Ἐδῶ, ἀπαντᾷ ὁ Ἀρπάχτρας καὶ τῆς δείχνει μιὰ καλὴ μικρὴ σίβρα ἀπὸ ψαροκόκκαλα, καλὰ παστρέμνα. Ἐλπίζω πὼς θὰ εὐχαριστήθῃς μὲ αὐτά. Εἶνε ἔξοχα.

Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ἀρπάχτρας ἐφυγε γρήγορα.

— Χμ! λέει ὁ Βασιληᾶς, χαϊδεύοντας τὰ

γένητά του. Αὐτὰ εἶνε τὰ παράπονά σου; — Ὅχι, λέει ὁ Σαρράλης. Μιά ἄλλη φορά πάλι, ὁ Ἀρπάχτρας καὶ ἡ Μαριόλα ἐπήγαν ἐπὶ σπῆτι ἐνὸς χωρικοῦ, ἐπειδὴ ἤξεραν πὼς αὐτὸς εἶχε σφάζει ἐκεῖνον τὸ πρῶτ' ἕνα παχὺ γουρουνάκι πῶ θὰ τὸ τρώγανε μιὰ χαρὰ. Τὸ γουρουνάκι κρεμότανε 'ς ἕνα κρεμαστόρι κοντὰ 'ς ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο ἡ Μαριόλα ἐμπήκε ἀπ' ἐκεῖ καὶ τῶρριξε ὅλο ἐπὶν Ἀρπάχτρα. Ἐπειτα ἐπήδησε ἀπὸ ἕνα ἄλλο παράθυρο κ' ἐπεσε μέσα ἐπὶν αὐτῆ, πολὺ κοντὰ ἐπὶ κουμάσι τῶν σκυλιῶν.

Τὰ σκυλιὰ ἐχύθησαν ἐπάνω της καὶ ἀναγκάσθημε νὰ τὸ βάλῃ ἐπὶ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ. Ὅταν τὰ σκυλιὰ πῶ εἶχαν μείνει πολὺ πίσω, ἐγύρισαν πάλι ἐπὶ κουμάσια τους, ἡ Μαριόλα ξαναγύρισε πίσω γιὰ νὰ βρῇ τὸν σύντροφό της. Ἀλλὰ δὲν εἶδε πωθεντὰ τὸ γουρουνάκι κ' ὁ Ἀρπάχτρας ἦτον τὸσο φουσκωμένος, πῶ ἐνόμιζες πὼς θὰ σκάσῃ.

— Δέ μοῦ φύλαξες εὔτε ἐνα κουματάκι; ρωτᾷ ἡ Μαριόλα καταθυμωμένη.

— Πῶς, βέβαια! ἀπαντᾷ ὁ Ἀρπάχτρας καὶ τῆς δίνει τὸ κρεμαστόρι.

— Ἐσὸ τί εἶχες ν' ἀπαντήσης 'ς αὐτά; ἐρωτᾷ ὁ Βασιληᾶς κυττάζοντας τὸν λύκο.

— Στάθητε ἀκόμη δὲν τελείωσα, ξαναλέει ὁ ἀσθὸς προτοῦ νάπαντῆσῃ ὁ λύκος. Γιὰ ὅσα κακὰ ἔκανε ἡ Μαργιόλα ἄλλοτε, σήμερα μετανόη. Ἐγείνε καλογορηά. Ἄφησε τὸν πύργο της κ' ἐχτίσε ἕνα κελλί. Τρῶει μόνον μιὰ φορά τὴν ἡμέρη, κάνει σκληραγωγία, εἶνε ντυμένη ὡς ἀσκητῆς καὶ ἀπὸ τῆ μετάνοιά της; ἔγεινε ἀδύνατη καὶ κίτρινη.

Ἐκείνη τῆ στιγμή ἀκούσθηκε ἕνας κρότος ἐξω. Ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μέσα ὁ Σαντεκλαίρ, ὁ κόκκορας, μαζί μὲ ὄλους τοὺς συγγενεῖς του. Ὅλοι ἐκλιαν.

Στὴ μέση τῆς συνοδείας ἦταν ἕνα νεκροκρέββατο κ' ἐπάνω 'ς αὐτὸ ἦταν ξαπλωμένη μιὰ κοτόβλα, καταξέσχισμένη κ' ἀδύνατη, χωρὶς κεφάλι. Δυὸ κοκκοράκια ἐπήγαιναν τὸ ἕνα δεξιά καὶ τὸ ἄλλο ἀριστερὰ μὲ ἀναμμένα δαδιά γιὰ νεκρικὲς λαμπάδες, καὶ ἀναστενάξαν καὶ ὀρη-

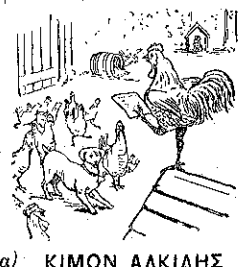
νολογοῦσαν καὶ κτυποῦσαν τὰ στήθια τους. — Ἀχ! ἄχ! Μεγαλειότατε, λέει ὁ Σαντεκλαίρ μὲ κλάμματα κυτᾶτε τί τῆς ἔκαμε τῆς κακομοίρας τῆς κόρης μου τῆς Ποδαρούς, ἡ Μαριόλα ἡ ἀλεπού.

Ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ ἀναθρέψαμε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μιὰ ὀλοκλήρη ζηλευτῆ εἰκογένεια ἀπὸ δέκα ὠραία κοκκοράκια, γεμάτα χάρες καὶ παλληκαριές, καὶ δεκατέσσερες γαριτωμένες πουλακίδες. Ἐζούσαμε πολὺ εὐτυχημένοι μὲ μεγάλη ἀσφάλεια μέσα ἐπὶν κτετέσι ἐνὸς μοναστηριοῦ, πῶ εἶχε γύρω γύρω μεγάλους τοίχους, μαζί μὲ εἴη μεγάλους σκύλους γιὰ νὰ μᾶς φυλάνε. Ἡ Μαριόλα πολλές φορές ἐδοκίμασε νὰ μπῇ μέσα, ἀλλὰ οἱ σκύλοι τὴν ἐκυνήγουν καὶ κάπου κάπου τῆς ἐξέσχίζαν τὸ τομάρι. Μιὰ μέρη μᾶς εἶπαν, ὅτι ἡ Μαργιόλα ἐκαὶ οἰγέρεψε καὶ ὅτι ὠρτίσθηκε νὰ μὴ φάῃ ποτέ της κρέας.

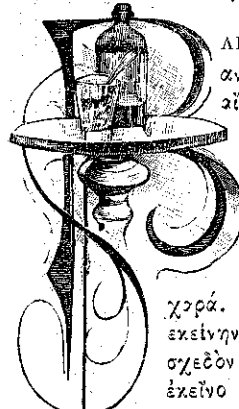
Τὴν ἄλλη μέρη ἤρθε ἐπὶν πόρτα κ' ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι ἡ ἤθελε νὰ μὲ εἴη ἐπειδὴ, ὅπως ἔλεγε, εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα γράμμα ἐκ μέρους τοῦ Βασιληᾶ. Τῆς εἶπα λοιπὸν νὰ περάσῃ ἐπὶ Ὀμιλητήριο καὶ πῆγε καὶ ἐγὼ. Ἦταν ντυμένη ὡς ἀληθινὴ καλογορηά, μὲ ράσο, μὲ πελέρινα, μὲ κουκούλα κτλ. καὶ εἶχε ἕνα ὄφρος ἴμιο καὶ μισοκακόμοιο.

(Ἐπειτα συνέχεια) KIMON ALKIDHS

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀλεπού μιὰν τεραστίαν διασφορὰν εἰς τὸ αἰσθημα, μὲ τὸ ὁποῖον ὑποδέχονται τὸν καστανᾶν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι. Τὸ αἰσθημα τῶν παιδιῶν εἶνε μόνον

χαρὰ. Μόλις ἀκούσεν ἐκείνην τὴν τραχείαν καὶ σχεδὸν ἀναρθρὸν κραυγὴν, ἐκείνο τὸ «καστᾶνστα!», πῶ πρέπει νὰ σημαίνῃ

«καστανὰ ζεστά!», τὰ παιδιὰ κάνουν ὡς τρελλὰ. Προχθὲς τὸ ἀκούσεν ἐξοφρα ἡ μικρά μου κόρη καὶ, ἐπειδὴ ἦτο τὸ πρῶτον ἐφέτος, ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της, ἀπὸ τὴν τρέλλαν της, δὲν εἶχε οὔτε τὴν δύναμιν νάνοιξῃ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου... Ἦκουσα τὴν ἀγωνιώδη της φωνὴν καὶ ἠναγκάσθη νὰ σηωθῶ καὶ νὰ τῆς ἀνοιξῶ μόνος μου, ὅχι χωρὶς φόβου μήπως ἔπαθε τίποτε.

— Μὰ τί εἶνε; τὴν ἐρωτῶ. — Καστανὰ! μὲ ἀπαντᾷ δὲν ἀκούς; Ἐλα, ἔλα! δὲς μου γρήγορα δεκάρα ἀγοράσω!.. μὰ γρήγορα! θὰ μὲ φύγῃ!.. Ἐλα! ὄκ σου δώσω καὶ σένα. Δεκάρα!..

Οἱ βιαστικὲς ὀργῶν περισσότερον, τὸ ξεῦρετε αὐτὸ. Ἀκριβῶς διότι τοὺς λείπει ἡ ψυχραιμία. Ἐχω ἐπὶ τραπέζι μου

ἕνα κουτάκι, εἰς τὸ ἔπειον βάζω τὰ λεπτά μου. Τὸ ἐπίσασμεν μαζί καὶ οἱ δύο καὶ τὸ ἀναποδογυρίσαμεν. Ἐγυρεύαμεν δεκάραν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ εἰκοσαράκια καὶ μιὰ πεντάρα. Ἐψαχνα ἐγὼ, ἔψαχνε ἡ Λουλούκα, καὶ ὁ καστανᾶς περνοῦσε: — Καστᾶνστα!.. — Ἦρήγορα! γρήγορα καὶ θὰ μὲ φύγῃ!.. — Ἐλα, πάρε τὸ εἰκοσαράκι καὶ σοῦ δίνει ρέστα. — Μὰ δὲν ἔχεις δεκάρα; — Ὅχι. Νὰ μιὰ πεντάρα! — Δὲ φθάνει! Ἄ, νὰ!!

Τελος πάντων! ἐν ἀπὸ τὰν κίβη εὑρεθὴ δεκάρα καὶ δὲν θὰ γεμίζουσαν καστανὰ ζεστά τὰ χεράκια καὶ ἡ τρεποδὴς τῆς ποδιάς;... ὦ, παιδικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία! πόσο μικρὰ πράγματα ἀρκούν διὰ νὰ σε κάμουν! Εἶσαι διαμάντι πολὺτιμον, καὶ ὅμως σε φέρνει μέσα ἐπὶ τοσουδάλι τοῦ ὀμοῦρος καὶ ρυπαροῦ καστανᾶς πῶ ἐρχεται ὅταν φεύγουσαν τὰ χελεδόνια!..

Ἐμένα ὅμως μὲ πιάνει μελαγχολία, ὅταν ἀκούω γιὰ πρώτη φορά τὴν κραυγὴν πῶ χαροποιεῖ καὶ ἀναστατώνει τὸν μικρόκοσμον: «Καστᾶνστα!..» Ἄ, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ φεύγουσαν τὰ χελεδόνια καὶ νὰ ἐρχωνται οἱ καστανᾶδες! Διὰ νὰ φύγῃ μαζί των τὸ καλοκαίρι καὶ νὰρχεται ὁ κακὸς χειμῶνας ὁ ἀγριός, μὲ τὰ κρύα του, μὲ τὰ χιόνια του, μὲ τοὺς ρευματισμούς του, μὲ τὴς ἀρρώστειες του!.. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν συλλογίζονται τὰ εὐτυχημένα παιδιὰ. Οἱ μεγάλοι ὅμως τὰ παρασυλλογίζονται. Διὰ τοῦτο ἔγινε τόσο μεγάλῃ διασφορὰν τὸ αἰσθημα, μὲ τὸ ὁποῖον ὑποδέχονται τὸν καστανᾶν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι...

— Σούφυγε; — Πάει!.. Καὶ τώρα; ποῖος ξέρει ἂν θὰ ξαναπαράτῃ ἄλλος; — Βλέπεις τί κάνει ἡ βία; Ἄν δὲν ἔκνεσε ἐπὶ ὅσον τρελλή... Ἄν ἐπρόφρασα νὰποτελειώσω τὴν διδασκαλίαν μου: — Καστᾶνστα!..

Ἄλλος γὰντανᾶς, ἡ ὁ ἴδιος, περνοῦσε. Αὐτὴ τῆς φορᾶ ἡ Λουλούκα, μὲ τῆς δεκάρα της, ἐτρεῖξεν ἐγκαίρως, καὶ σὲ λίγο νὰ, ἐπιπρίφει τραχέτη, γαϊαττή, γαροῦμενη, μὲ τὰ χεράκια καὶ τὴς τσέπες τῆς ποδιάς γεμάτα νάστανα ζεστά.

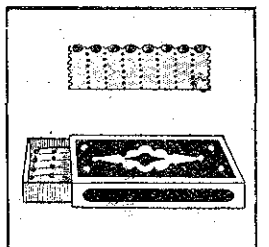
Ἦταν τὰ πρῶτα... Τὰ μισράζει καὶ ὄλοι τῆς λένε «καὶ τοῦ χρίνου». Καὶ γελᾷ ἡ μικρούλα, καὶ φαίνεται τόσο εὐτυχισμένη, ὡς νὰ τῆς χάρισαν τὸν κόσμον! Κι' ἄς μὴν ἔφαγε παρὰ μόνον καστανὰ, πῶ τὸ ἕνα μάλιστα τῆς ἐτυχε γηλασμένο... Ἀλλὰ τί τὴν μέλει! Ἐχει αὐτὴ κίβη νὰ φάῃ, καὶ νὰ χορτάσῃ!.. Φθάνει πῶ ἤλθεν ὁ καστανᾶς, φθάνει πῶ ἤλθεν ὁ χειμῶνας, καὶ θάρχησι, σὲ λίγο τὸ σχολεῖο. Μήπως κάθε πρῶτ' ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ τῆς δίνῃ μιὰ δεκάρα καὶ δὲν θὰ γεμίζουσαν καστανὰ ζεστά τὰ χεράκια καὶ ἡ τρεποδὴς τῆς ποδιάς;... ὦ, παιδικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία! πόσο μικρὰ πράγματα ἀρκούν διὰ νὰ σε κάμουν! Εἶσαι διαμάντι πολὺτιμον, καὶ ὅμως σε φέρνει μέσα ἐπὶ τοσουδάλι τοῦ ὀμοῦρος καὶ ρυπαροῦ καστανᾶς πῶ ἐρχεται ὅταν φεύγουσαν τὰ χελεδόνια!..

Ἐμένα ὅμως μὲ πιάνει μελαγχολία, ὅταν ἀκούω γιὰ πρώτη φορά τὴν κραυγὴν πῶ χαροποιεῖ καὶ ἀναστατώνει τὸν μικρόκοσμον: «Καστᾶνστα!..» Ἄ, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ φεύγουσαν τὰ χελεδόνια καὶ νὰ ἐρχωνται οἱ καστανᾶδες! Διὰ νὰ φύγῃ μαζί των τὸ καλοκαίρι καὶ νὰρχεται ὁ κακὸς χειμῶνας ὁ ἀγριός, μὲ τὰ κρύα του, μὲ τὰ χιόνια του, μὲ τοὺς ρευματισμούς του, μὲ τὴς ἀρρώστειες του!.. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν συλλογίζονται τὰ εὐτυχημένα παιδιὰ. Οἱ μεγάλοι ὅμως τὰ παρασυλλογίζονται. Διὰ τοῦτο ἔγινε τόσο μεγάλῃ διασφορὰν τὸ αἰσθημα, μὲ τὸ ὁποῖον ὑποδέχονται τὸν καστανᾶν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι...

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Περίεργα σπέρτα

Τὰ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἀνατολίην καὶ εἰς Παλαιστίνην. Εἶνε χάρινα, ἀνάπτουν χωρὶς φλόγα καὶ

χρησιμεύουν μόνον εἰς τοὺς καπνιστὰς διὰ τὴν πίπαν ἢ τὸ τσιγάρον των. Κ' ἐδῶ ἐδοκίμασαν νὰ τὰ εἰσαγάγουν, ἀλλὰ δὲν ἐκρίθησαν πρακτικὰ καὶ ἐγκατελείφθησαν.

Τοῦ κ. Ε. Ἐδοστρατιάδου, τοῦ συνεργάτου μας Ἐψίλον

“Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ” πολυῶνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας, 1 δραχμὴν μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα φρ. 1,10.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α) Παίγνιον

Ἐσάλη ἐπὶ τῆς Ζερφυτίδος

ΔΑΜ	ΔΑΣ	ΝΙ	ΤΡΟ
ΛΕ	ΚΑ	ΛΙ	ΠΙ
ΟΝ	Ο	ΠΑ	ΡΑ
Η	Ω	ΣΛΥ	ΚΑ

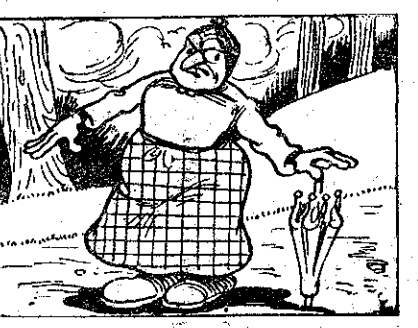
Νὰ συναρμολογηθῶν οἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματίσων: πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἄθος, ἐρταδὸν καὶ στρατηγὸν Σπαρτιατῆν.

β') Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἐσάλη ἐπὶ τοῦ Ἰουλίας Πολυταγίδου

Πράσινος ὁ πύργος, Κόκκινα τζαμάκια, Μέσα κατοικεῦνε Μάυρα ἀραπάκια.

γ') Μαγικὴ Εἰκὼν

— Τὸ πορτιμόναι μου! Ἄχ! καλέ, πῶ εἶνε τὸ πορτιμόναι μου;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἐπὶ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσμίμου.

Λύσεις τοῦ 40οῦ φύλλου

α.) Τὸ γράμμα Ἄλφα.—β.) Μιλᾶνον, Βενετία, Ρώμη, Τουρῖνον.—γ.) Φθειροῦσιν ἤθη χρηστὰ ὀμιλία κακαί.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Ο ένδοξος θάνατος του αεροπόρου Καραμανλάκη, του πρώτου Έλληνα ο οποίος έθυσιασε την ζωή του εις τον βορρην μίαν μεγάλης Ίδεας, δεν ή πορούσε παρά να συγκινήσει και τους νεαρούς λογοτέχνες της Σελίδος μας. Όλα σχεδόν τα ποιήματα και τα πεζά που έλαβα αυτήν την εβδομάδα, — μέχρι της 7 Σεπτεμβρίου, — ήσαν αφιερωμένα εις αυτόν. Δημοσιεύω σήμερα τα καλύτερα, προσθέτους και την επιστολήν της Κρητικοπούλας, η οποία δεν έγραφε δια να δημοσιευθί εις την Σελίδα, αλλά το άξιζε. Συνήθως διορθώνω όλιγον τα κομμάτια που δημοσιεύω. Αντικαθιστώ κάπου - κάπου καμμίαν λέξιν, παραλείπω καμμίαν φράσιν... Τα σημερινά, εξαιρετικώς, τάφινο αδιόρθωτα. Τα δημοσιεύω έτσι, με τα λαθάκια των, όπως μου τα έστειλαν. Δεν ή θέλησα να επέμβω κατ' ούδέναν τρόπον εις το νεανικόν τραγούδι, που ύψώνεται εν συναυλία προς τον Ήρωα. Δε άκουσθή όπως ειπέ! Θά φράσθ ανόθευτον, ειλικρινέστερον εις τα Ήλιαία όπου εύφραίνεται τώρα Έκείνος. Και αν πληξή την άκοήν του καί καμμία μικρά παραφωνία, δεν πειράζει. Ο Ήρωας θα μειδιάσθ με καλωσύνην... — Σημειώσεις της Διαπλάσεως].

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΙΚΑΡΟ Κι' αν άφρισε κι' αν ρούσκωσε η θάλασσα, ω διαβάτη, να σε δεχτή στην κρύα της, ω Ίκαρος, άγκαλιά, Έσύ ψηλά στ' άέρια και 'στά αιθέρια πλατιά μι' άλλες φτερούγες έσθηρας άέρινη φυλιά... Τέλλος Άγρας

σι την παντοδύναμη. Κι' η Φύσις αντιστεκόταν. Δεν θέλει ν' αποκαλύψωμ, να πάρωμ τα μυστήριά της. Γι' αυτό άμύνηται και θανατώνει τους ήρωας, που πρώτοι όρμούν 'στην αιώνια μάχη. Μά ο θάνατος δόν άνθρωπο δέν τον φοβίζει. Γεμάτος έλπίδα, όρμάει μπροστά κι' η Φύσις στο τέλος ύποχωρεί νικημένη. Θάλλη μέρα, που θά νικηθί και ο άέρας και θά τον διασχίση άφοβα ο άνθρωπος σάν και τη θάλασσα. Είνε αλήθεια ότι τότε - τότε έπαναστατεί η νικημένη Φύσις κι' έχομε τότε νέα θύματα. Αλλά αυτό αναλόγως συμβαίνει τόσο σπάνια, που δέν το λογαριάζομε.

Κρητικοπούλα

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΑΡΑΜΑΝΑΚΗ Πένθος βαρύ μιά σκόρπισε, ω ήρωα του αιθέρα, Ο εαφνικός σου θάνατος, και κάλλιο έκείνη η μέρα που μάθαμε την τραγική μά κι' ένδοξή σου πτώσι

Ποτέ της να μίην έσωσε στη γή να έχημ, Κάλλιον ο Ήλιος νάσβυνε, να χάνονταν. Και το Φεγγάρι όλόμυαυρο να γυρίε 'στά αιθέρια

Παρά που σένα χάσαμε, χρυσόφτερο γελαράκι, Καμιάρι της πατρίδας μας, κλεινέ Καραμανλάκη

Γιατί είσαι ο πρώτος, ήρωα, ναί στην Ελλάδα ο πρώτος Που για να διώξθ απ' τη γή της άγνοιας [το σκότος,

Τά νειάτα σου θυσίασε και τέλος τη ζωή σου. Μά έννοια σου, ήσυχας, γλυκά - γλυκά κοιμήσου

Και δέν θα λησμονήσωμ το ένδοξο έννομα σου. Πραγματικά θα κάνωμ σε λίγο τά δνειρά σου. Ναί!.. στ' όρκιζόμαστε, ήρωα, πώς απ' αυτή τη μέρα

Θάρξωμ να κάνωμ κατάρτησι του άγέρα Καί θάνεδομ εκεί ψηλά και θάρρουμε κοντά σου Για να μιάς 'δθς και να χαρής, να εύφρανθ η καρδιά σου ... Ναί!.. Μ' αναπάφου τώρα πιά μαζί με τ' άγγελούδια

Δέν φτάνουε στο ύψος σου τα λίγα αυτά τραγούδια...

Και τώρα μετς οι Έλληνες, όλοι απ' άκρη σ' άκρη Για τον μεγάλο μας νεκρό άς χύσωμ ένα δάκρυ Κι' άς μίην ξεχάσωμ ποτέ, πώς μιάς Ίδεας θύμα, Στη γαλανή τη θάλασσα ήρε άκαιρα το μνήμα!..

Αθανάσιος Διάκος

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΑ ΗΡΩΑ Θέλω κ' έγώ να κλαύσω τον ένδοξον νεκρόν... Είχα πάρει το βιβλίον μου να μελετήσω, αλλά το πνεύμα μου ήτο άκόμη πλήρες από τας περιγραφάς του απαράκτικου δυστυχήματος, η καρδιά μου ήτο βαθειά θλιμμένη και τά γραμματα έσβησαν έμπρός από τά θολωμένα μάτια μου, όλη μου η διαρξίς επέταξε προς τον φονευθέντα ήρωα.

Θέλω κ' έγώ να κλαύσω τον ένδοξον νεκρόν... Είχα πάρει το βιβλίον μου να μελετήσω, αλλά το πνεύμα μου ήτο άκόμη πλήρες από τας περιγραφάς του απαράκτικου δυστυχήματος, η καρδιά μου ήτο βαθειά θλιμμένη και τά γραμματα έσβησαν έμπρός από τά θολωμένα μάτια μου, όλη μου η διαρξίς επέταξε προς τον φονευθέντα ήρωα.

Θέλω κ' έγώ να κλαύσω τον ένδοξον νεκρόν... Είχα πάρει το βιβλίον μου να μελετήσω, αλλά το πνεύμα μου ήτο άκόμη πλήρες από τας περιγραφάς του απαράκτικου δυστυχήματος, η καρδιά μου ήτο βαθειά θλιμμένη και τά γραμματα έσβησαν έμπρός από τά θολωμένα μάτια μου, όλη μου η διαρξίς επέταξε προς τον φονευθέντα ήρωα.

Και τώρα, σιωπηλός και άκίνητος κείται εις τό λευκόν τον φέρετρον ποτέ πια τό πρόσωπόν του δέν θα αναυωογονηθί με την λάμψιν του θριάμβου, ποτέ πια τό σώμα του δέν θα άνεγερθί υπερηφάνως, δια να πετάξη εκεί ύψηλά, ποτέ πια!.. Σφιγμένα τόν κρατεί δεσμευμένον εις την ταπεινήν γήν τό μαύρο φάσμα του θανάτου, ο όλέθριος καταστροφεύς παντός όφρατου και ύψηλοϋ.

Αήρ και θάλασσα συνεδύασαν τας δυνάμεις των δια να συντριβούν τόν τολμητιάν τή γαλαξία της κύματα ήνοιχθησαν και κατασπάραξαν έκείνον, τόν όποιον είχαν καταρρίψει τά ξηλότυπα στοιχεία τών αιθέρων.

Μέσα εις τό λευκόν του φέρετρον αναπαύεται ο άτρόμητος νεκρός, και τώρα με άνθη τόν ραίνουν όλοι, με άνθη και με δάκρυα... Πρό των τιμών τας όποιας Σου αποδίδουν όλοι οι έπίσημοι του ένθους μας, ταπεινήν θα έχον θένον τά δάκρυα τά όποια έθόλωσαν τά μάτια μου, αλλά προέρχονται από τά βάθη καρδιάς έν-

θουσιώδους, καρδιάς Έλληνίδος παρθένου' είνε ο φόρος σεβασμού, θαυμασμού και λατρείας τόν όποιον όλοι αι νεαράι κόραι της Έλλάδος σου προσφέρουν, ω ήτημένε θριαμβευτά! Δέξου, μαζί με τας άλλας τιμάς, δέξου και τά ειλικρινή μου δάκρυα.

Ναί, ναί, θέλω κ' έγώ να κλαύσω τόν ένδοξο νεκρό.

Παπαρούνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ 'Η Μαμά: — 'Ονειρώδες Βάλς, πρύσεξε καλά, άμα φύγω να μίην πξς στη φίλη σου, γιατί είνε κακομαθημένη. 'Ονειρώδες Βάλς: — Έλένη! Έλα σύ να παίξωμ, γιατί η μαμά μου δέν μ' άφίνει να έλλω έγώ, επειδή είσαι, λέει, κακομαθημένη. Έστάλη υπό της Μελαχροινής Έλληνοπούλας.

Ο κύριος έδωσεν εις τον Κουφιοκεφαλάκην ν' αγοράσθ ένα τενεκέ, και άμα τόν έφερε, τόν ήρώτα: — Τον είδες, αν τρέξ; Και ο Κουφιοκεφαλάκης: — Άν έτρεξε, θα έρχόμουν καβάλα. Έστάλη υπό του Μελλοντος Ναυτοπαίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" Αθήναι, 38, όδός Εϋριπίδου την 12ην Σεπτεμβρίου 1912.

ΙΔΟΥ τί άπαντά η Ξανθή Μουσα εις την άπορίαν της Μινιών: «Σ τό σημερινό σου φύλλον, είδα να ρωτά η Μινιών τι έννοει τό Παράμυθί μου. — Ήθελα να παραστήσω την απογοήτευσί που αισθάνεται κανείς, όταν καμμιά φορά θαυμάζει κανένα πρόσωπο, και συνήθως τό άνθρωπον τόσο με τη φαντασία του, που και αν πάθη κανένα κακό απ' αυτό, εξακολουθεί άκόμη να τό θαυμάζει σάν πρώτα. Αυτό μ' έκαμ να τό σκεφθώ μία μικρή άνευχία πέντε χρόνων, που έγω. Αγαπούσε πάρα πολύ και πιο καλά απ' όλους ένα φίλο του πατέρα της, έφ' αυτός δέν αγαπούσε καθόλου τά παιδιά και φανέτο πως την ήνειχετο μόνο γιατί ήταν παιδί φίλου του. Μία μέρα άνέστη στα γόνατά του, και αυτός (ήταν στής καλής του φαντασίας) της έδωσε λίγες καραμέλλες που είχε στη τσέπη του. Ή μικρά ένθουσιώδη, αλλά από τη χαρά της του έχουσε ένα φλυτζάνι τσαϊ ζεματιστό άπάνω του. Ο κακός φίλος της, ίσως από τόν πόνο, της δίνει τότε μετ' δυνατή μπάτσα, που την έκαμ να πονέση πολύ και να κλάψη. Θαρρείς πως μ' αυτό θύμωσε μαζί του; Καθόλου. Σε λίγο έτρεξε κάλι κοντά του κ' εξακολούθησε να τον αγαπά σάν πρώτα. Ίδου και η άπάντησις της Κρητικοπούλας στον Περούα: «Είστε πολύ αισιόδοξος, Περούα, να νομίζετε, ότι οι άνθρωποι μένουσ εις την δόξαν των δια παντός. Όλα περνούσ σάν έλλη έκαρπός τους. Και η δόξα είνε απ' τά πιο έφθνηματά. Οι περισσότεροι μεγάλοι άνδρες πέθαναν καταδωγμένοι, λησμονημένοι, γιατί οι άνθρωποι η ήταν άνίκανοι να τούς έννοήσουν η κατάλαβαν την αξία τους και τούς φθόνησαν. Λησμονείτε την καταδίκη του Σωκράτους, την έξορία του Ναπολέοντος; Είνε και τόσοι άλλοι άκόμη, που είδαν τη δόξα τους να παρακαμίζη... Ο κόσμος αλλάζει εύκολα. Τη μιά στιγμή σε αποθεώνει, την άλλη σε ξεχνάει και τό χειρότερο σε κατατρέγει. Ο τυχρότερος είνε ίσως έκείνος, που πεθαίνει την ώρα της πιο μεγάλης δόξας του; Δέν αισθάνεται την απογοήτευσί της λήθης, της άχαριστίας, της παρακαμψίς. Αλλά κι' ο θάνατος δέν είνε κι' αυ-

τός κατέβασμα, και μάλιστα τό πιο βαθύ, τό πιο αιώνιο; Μένεις, λέει, άθάνατος στην άνάνησι των επίζώντων. Μά μήπως πεθαμένος αισθάνεσαι την απόλαυσί αυτής της άθανασίας; Και να είχαν τολμάχιστον πάντοτε σεβαστό στην μνήμη σου μετά θάνατον... Ούτε κι' αυτό. Γράφουν την βιογραφία σου όπως τούς κατέβη. Κι' αν τύχη κάποτε τό έργο σου να μ' είνε του γούστου της έποχής, σε πολερούν άρείλιχτα χωρίς να μπορείς και να υπερασπισθής. Κάποτε μάλιστα θέλουν ν' αποδείξουν, ότι δέν υπήρξες κι' όλας. Πιστέψτε το ότι και η δόξα περνάει. Δε προσπαθήσθ μόνον κανείς να την απολαύσθ ένόσω την έχει.

Μόνως, που μ' έλόπησεν ο θάνατος της παλαιάς μας φίλης, η όποία και μεγάλη έξηκολούθει να μ' αγαπά και να μ' ένθουπιται πάντοτε. Τι δυστύχημα! Εφαίνετο εύτυχής, αλλά από μέσα της δέν ήτο. Ένθουσιόμ, ότι πάντα, από μικρή, μου έξεμυστησέτο λύπας και είχα μεγάλον κόπον να την παρηγορώ.

Η επιστολή σου, Δελφίν του Εδέξιου, που μαρτυρεί τόσην άγάπην, μ' εύχαρίστησε πολύ. Ναί, εις ένικόν να μού γράψης. Όπως ένα παιδί στη μητέρα του.

Ο Δάσκαλος Στέφανος με βεβαιώνει, ότι κάτωθεν του ποιήματός του (Τό φύλλον) είχε σημειώσει ότι είνε μεταφράσις εν τών του Arnault, — πρέφρον να μ' ή το ίδιο! — και ότι η μεταφράσις είνε ιδιική του, διότι ξέρει καλά γαλλικά. — Δια τάλλα του άπήντησα ιδιαιτέρως.

Στέλλε μου, Ηρώτις του 21, και μ' ή με μέλει! Είνε δική μου δουλειά, διότι εγώ ξέρω πώς πρέπει να έγκρίνω και ποια να πορρίπτω. Και η άπόκρισις για τό καλό σου γίνεται, όπως και η έγκρισίς. Αν δέν τό πιστεύεις, ρώτησε τόν μπαμπά να σου τό πη.

Εγώ εις τόν Έξοριστον Βασίλη! Επέταξε δεύτερος εις τόν Διαγωνισμόν της Σχολής τών Δοξίμων και κατετάθη. Θερμότατα συγχαρητήρια, και να βγί πρώτος!

Επίσης και ο φίλος μου Έκκεντρικός είνε μεταξύ των λαμπερών επιτυχόντων. Τά ίδια εγκάρδια συγχαρητήρια. Ευγε στα καλά μου παιδιά που με βγάδουν άσπρησώπη!

Πολύ ώραιας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Παρήγορος Άγγελος, Σημεία του Άβέρωφ, Φλυτόβος της Θαλάσσης και Ένδοξος Νίκη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγκρίνονται: «Νοκτερινές Ιστορίες» του Ρόδου Μοσχοβόλημα — «Μία βραδιά» του Μοναστηραίου του Λεοβάδου — «Τό κανζήλακι» της Αλασατιανής Μεξικάνας — «Ή κορωμένη ποδιά» του Παρηγόρου Άγγέλου — «Περασμένα Μεγαλεία» της Σημείας του Άβέρωφ — «Εύφνια» της Υϊκίης Στοργής — «Παιχνίδι του χωριού» της Βάρας του Κανάρη — «Πανηγυρικόν έξυμνάδα» της Ηρωίδος του 21 — «Από Λεωκόμα Μ. Μιστικώ» του Δωδωναίου — «Περίπατος» του Περούα — «Τό συννεφάκι» της Μονώσεως — «Περιγραφή» και «Έργασία» του Έλληνικού Όφρατου.

Απορρίπτονται: «Ο Γέρω-πλατάνος» (όφραϊον κρίμα που είνε τόσο έντενές!) — «Δύκος και Ήλεαργός» (άδόκιμοι οι στίχοι) — «Οι τρεις Ρουμελιώτες» (άκατάλληλον) — «Οι ήρωες ζούσ αιώνως» (τό έλαδα άργον) δέν θα δημοσιεύσω άλλα περι Καραμανλάκη και μη σου κακοφανή) — «Ο έρμος» (πολύ θλιβερόν) όχι τέτοια όβρυα! — «Ο θάνατος του Σωκράτους» (κατώτερον του θέματος) — «Δύο παροιμίαι» (γνωστότατα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα ψευδώνυμα: Έλληνική Σημεία α. (Χ.Τ.) Αλόγος Χατζηχρίστου, α. (Χ. Η.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρά Μυστικά επίθυμούν νάνταλλάξουν: ο Φοτιστάς (10) με Έλληνικήν Καρδίαν, Μελαχροινή Έλληνοπούλα, Ξανθή Μουσα, Γλυκοχάρμα, Τούχτραν — η Μπαροντοκαπισμένη Γαλανόλευκη (10) με Μελαχροινή Έλληνοπούλα, Ρόδου Μοσχοβόλημα, Ονειρώδες Βάλς, Κρητικοπούλα, Τούχτραν — η Ατική Δύσις (3) με Κρητικοπούλα, Αθανάσιον Διάκου, Δοξαμηνήν Γαλανόλευκην.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Έθνικόν Σύμβολον (εύχαριστώ δια τόν όφραϊον χαιρετισμόν) Αδών των Έλλιδων (βραβείον έστειλα) Μπαροντοκαπισμένη Γαλανόλευκην (χαλδία να έλθης, σε περιμένω) Έλληνικήν Σημείαν (χαίρω δια την γνωσίαν κ' εύχαριστώ δια τό ζεστόθωμα) Ρέμμα του Βοσπόρου (έστειλα ο κ. Π. σου άπήντησεν ιδιαιτέρως) Σωφραζέταν (δόξα σοι ο Θεός που δέν έπάθατε καμμίαν ζημίαν!) Ατικήν Δύσιν (όφραϊα μου περιγράφεις τό Αδύνα Παρκ' του Παλήρου; αι περι όν έρωτάς, ονομάζονται Κάκια και Λουλούκια) Βάριαν του Κανάρη (και αι δύο άκαρδίαι σου έλύθησαν πλέον!) Αικατερίνην και Φωτεινήν Ε. Ν. (θα μού στείλετε μερικά ψευδώνυμα της άσσεκίας σας να διαλέξω, και από μίαν δραχμήν καθεμία) Έτσι γίνεται! Ρόδου Μοσχοβόλημα (έστειλα) Δικηγόρον της Νεολίας (πολύ καλά τό είπες; σάν δικηγόρος!) Ρόζαν Π. Α. (πρός τό παρόν δέν υπάρχει γώρος) όλα τα φυλλάδια, μέχρι τέλους του έτους μας, είνε κατελιημμένα) Ηχώ των Αχοιροαργίων (σε περιμένω) Κλειώ Βάλς. (έχει καλώσει) Χαίτη (δέν περιράζει) Άρμα του Πασιόδου (εύπερ λοιπόν!) Ναυκραϊόσαν (έλαβα, εύχαριστώ) Φοτιστάς (έστειλα) Θαλασσομάταν (έλα λοιπόν, σε περιμένω) Πανελλήνιον Ώθον (είδες ότι έδημοσιεύθη σωστά) Άρρωστον, Δωδωναϊον, Κρητικοπούλαν, Γορμόν κτλ. κτλ.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Είς βας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Σεπτεμβρίου, θάπανήσω εις τό προσχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας:

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησία δρ. 8,— Ἔτησία φρ. 10,—
 Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΓΑΡΥΦΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

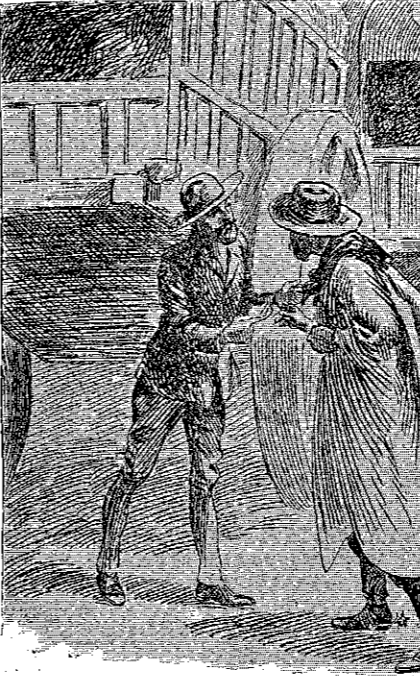
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶντα ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 43

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ
 [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Ο ΠΟΥΛΠΕΡΟΣ
 Μία «καλὴ δουλειά»
 Βλέπων τὴν τσίναν πλησιάζουσαν τὸν Πέτρον διὰ νὰ τῷ προσφέρει τὸ εἶνικόν

«Ὅριστε! τοὺς εἶπε.» [Σελ. 374, στ. α']
 πατόν, ὁ Ροδριγκέζ εἶχεν ἐξέλθῃ κρυφά, βέβαιος ὅτι θὰ ἐπήρχειτο ρηξίς.
 Διανοήσας πολλάκις τὸ *Καμπο*, εἶχεν ἰδῆ τὸ αἶμα νὰ ρεῖν ποταμῶδον δι' αἰτίας πολὺ πλέον ἀσημάντους ἀπὸ τὴν ἀρνησιν ἐνός ματέ' ἤτο λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ τέλους, τὸ ὅποιον θὰ εἶχεν ἡ σκηνὴ ἐκείνη.
 Ἄλλως τε ἠγγόνει τὴν ὑπαρξίν τῶν δύο ρεβόλβερ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Πέτρον, τὸν ὅποιον, ὡς ἐκ τῆς ἀκρας του νεότητος, ἐθεώρει ὀλιγώτερον προνοητικόν.
 Ἀκούμβησε λοιπὸν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς

δοκούς ποῦ ἐστήριζαν τὴν στέγην καὶ ἤρχισεν νὰ κανιζῆ ἡσυχῶς, παρακολουθῶν ὁλόνεν τὰς περιπετείας τοῦ δράματος.
 Ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη καὶ δυσάρετος, ὅταν εἶδε τὰ πράγματα στραφόμενα παρὰ τὰς προβλέψεις του καὶ τοὺς γκῶσσους μεταβαλλομένους αἰφνης εἰς θαυμαστάς καὶ φίλους τοῦ θύματός του. Τὸν κατέλαβεν ὀργή, ἀληθινὴ λύσσα. Τὸ ὄρατον του πρόσωπον συνεσπᾶσθη ὡς γυναικὸς νευρικής καὶ φρικτὰ βλασφημίαι ἐξέφυγον ἀπὸ τὰ χεῖλη του.
 Ἐσκέφη ὅτι ἐπρεπε νὰ παλλαχθῆ ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν, μετὰ κάθε τρόπον, συνεκρατήθη καὶ μετὰ προσποίησιν τὴν ἀπάθειαν ἠταπάσθη νὰ εἰσελθῆ, πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν.
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ γκῶσσοι ἐνθουσιασμένοι ἐχειροκρότουσαν τὸν Πέτρον. Ὁ Ροδριγκέζ ἤκουσε τότε κρότον πετάλων... Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰ πάντα ὡς ἐν ἡμέρᾳ. Δύο γκῶσσοι εἶχεν ἀφιπυεῖσαι καὶ ὄφου ἔδεσαν τὰ ἀλογά των ἀπέξω, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν πουλπεριαν.
 Τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μ' ἕνα μπουέννας νότσες, ἀμίγκος! (καληνὴν κτα, φίλοι!) τὸ ὅποιον τῷ ἀναπέδωσαν μετὰ φωνᾶς βραχνῆς.
 — Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς μιλήσω, προσέθεσεν ὁ Ροδριγκέζ. — Τί μὰς θέλεις;
 — Ἐγὼ νὰ σὰς προτείνω μίαν καλὴν δουλειάν, ποῦ θὰ κερδίσαις ἀπὸ πεντακόσια πιάστρα ὁ ἕνας (ἐκατὸν φράγκα).
 — Μιλήσῃς τί πρέπει νὰ κάμωμ;
 — Ἐκεῖ—μέσα, ὑπέλαβεν ὁ Σάρδαξ, δείχνων τὴν αἴθουσαν τὴν φωτιζομένην ἀπὸ τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν λυχνιῶν, εἶνε ἕνας νέος ποῦ μ' ἐνοχλεῖ. Ἐπιθυμῶ

νὰ μοῦ τὸν ξεπαστρίψαις καὶ προσφέρω γι' αὐτὸ χίλια πιάστρα. Δέχεσθε;
 — Εἶνε ὀπλισμένος;
 — Ναί' ἀλλὰ δὲν ξέρει νὰ μεταχειρισθῆ τὰ ὄπλα του' εἶνε σὰν κορίτσι.
 — Καὶ γιατί δὲν κάνεις τὴ δουλειὰ μονάχος σου;
 — Δὲν θέλω νὰ φανερωθῶ ἐγὼ' εἴπειτα τὸν ἀγάπῳ αὐτὸν τὸν νέον καὶ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν κυπῆσω.
 Οἱ γκῶσσοι ἐκάγχασαν καὶ ἔτειναν τὰς χεῖρας:
 — Πλήρωσε καὶ τὸ κάνουμε.
 — Ὅχι! Ὅχι σὰς πληρώσω κατόπιν.
 — Τί ἔκαμε, λέει; Δὲν μὰς ἐμπιστεύσαις δηλαδή; Τότε σίνα θὰ ξεπαστρέψουμε!
 Ὁ Σάρδαξ ἀνατρίχασεν. Εὐρέθη εἰς ἀδιέξοδον. Δὲν ἐπερίμενεν αὐτὴν τὴν ἀπαιτήσιν καὶ δὲν εἶχε ξεχωρίσῃ τὰ χορήματα. Ἐροδοῖτο δὲ νὰ δείξῃ ὅλα ὅσα εἶχεν ἐπάνω του, μήπως ἤθελε κεντήσῃ

«Ὁ Πέτρος ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν πουλπεριαν...» (Σελ. 374, στ. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Ἀύλων Ἀγροῦτου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετέσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Ἀύλων ΔΩΡΕΑΝ.
 Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκαλείων διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φύλλου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴνε, γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλεφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.
 Οὐκ ἔστιν ἐπιτῆσι τὸν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μὰς εἰς φρακτέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
 Ἡ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 21ης Ὀκτωβρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.
 Τοὺς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰσούνα.

423. Δεξιόγραφος.
 Ἐπιθέτον εἰς εὐσομα
 ἄνθη πλάσιον ἂν θέσης,
 Μεγαλονήσου πόλεως
 τὸνομα ὅτ' συνθέσης

424. Συλλαβόγραφος
 Ἐπῆρα μόνον ἐν ἄρθρῳ
 Καὶ κᾶτι λαμπερό,
 Κ' ἔκανα γιὰ τὸν ἄνθρωπον,
 κᾶτι φοβερό.

424. Μεταγράμματικός
 Βγάλε Ε καὶ βάλε Ο
 Καὶ θὰ ἰδῆς με θαυμασμό,
 Πόλις ἀπ' τὴν Ἑλβετία
 Νὰ περᾶ εἰς τὴν Ἰταλία.

425. Στοιχειόγραφος
 Εἰς τὸν δρόμον θὰ εὐρεθῆς,
 Τὸ κεφάλι ἂν ἀπαίρησθαι
 Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
 Καὶ τὸν τόνον μεταθέσθαι.

426. Πυραμίδας
 + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Μοῦσαν.
 * * * * * = Φωτίζει.
 ** + ** = Σημεῖον τῆς σφαίρας
 *** + *** = Ἀρχαία θεά.
 **** + **** = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος
 ***** + ***** = Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς

427. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
 Πόνος — θαλάσσιον φαινόμενον = Ἄρβρον
 + (Διείσημος φυσικὸς — ρῆμα =) μέλος τοῦ σώματος. — Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

428. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἑνδοξὸν Σπαρτιατὴν. Σημειώσθαι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀρχίζον ἀπὸ τοῦ ἰδίου αἰμαφωρον:

1, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἐκ. 3, Μοῦσα. 4, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐκπαίδευτήριον. 6, Χώρα τῆς Εὐρώπης. 7, Ῥῆμα σύνθετον. 8, Ἀρχαία ἐροτή. 9, Στρατηγός.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀημ. Εὐ. Κουμάδου

429. Ἑλληποσύμφωνον
 ο - εἰο - η - αἰο - οση - εἰ
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Ἀγαπαστοπούλου
430. Γρίφος
 δευτε δευτε εἰς εἰς
 δευτε 6 δευτε εἰς φάρ' εἰς
 δευτε δευτε εἰς εἰς
 δευτε δευτε εἰς εἰς
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35
351. Χαϊρέκακος (χαῖρε, κακός). — 352. Χιτών-γιῶν. — 353. Κάπρος-καρπός.
354. Σ 355-357. 1, Ἄλκη (Ἡ ΚΑΛΑΐς) 2, λάμα (Πολλὰ ΜΑΛΛιά...) 3, Ὑάνα (Γερμανία Ὑπέβαλε...) — 358. Ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μῆλον. — 359. Γέρον, γέρον, γέρος, γένος, γόνος, ὄνος, ὄσος, νόσος, Νέσους, νέος. — 360. ΘΗΣΕΥΣ (Θεόδωρος, ΜΗΛΟΣ, νόσος, Με-νἙλας, Ναδοῦ Ὑχοδονόσορ, ἈνδροΣ.) — 361. Ἄγαπα τὸν πλάσιον σου ὡς σεαυτὸν. — 362. Λόξα ἐν Ὑψηλοῖς θεῶν (Δο-ξῆ ἐν ὑψ. εἰς τ' εἰς θε-ῶ).

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.
 Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9, παραπλευρῶς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήγγων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλβετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθηγηταὶ Ἑσρωπαϊοί.

Τὸ ἔτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλευρῶς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, Λογιστικὸν τμήμα μετὰ φοιτητῶν μονοετῆ.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτητὰ διαιτωμένοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον:
 Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.
 Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνεννόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ὁδὸς Δραγατσανίου 6, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.
 Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἢ διευθύνουσιν διαθετὴς πολυτελεῖς ἰδιοκτητῶν λεωφορέων, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν εἰς τὴν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: Mlle Cornélie J. Protormas, Krimscaja, Caucase (Russie). (IB', 275)

Σ υνάδελφοι! Ποῖος θάρνηθ' μίαν ψῆφον στὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμον τοῦ κύκλου μὰς, στὸ *Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας*; — *Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα*. (IB', 276)

Α γαπητὴ *Γλυκεῖα Ἀῦρα*, καλῶς μὰς ἠλθες. — *Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα*. (IB', 277)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ,"
 Η νέα διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου εἶνε: André Arapis, Rue Brousse Alleon, 20. Péra, Constantinople. (IB', 278)

Α γαπητοὶ ψηφοφόροι, ἐλπίζω ὅτι θὰ τιμῆσατε διὰ τῆς λευκῆς σας ψῆφου καὶ τὸ ποιητικὸν ψευδώνυμον *Ἀττικὴ Δύσις*.

ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ

Ὅχι, Ἀκακία, δὲν ἔχω δικὸ σου τετραδίον. **Ῥόδου Μοσχობόλημα.** (IB', 280)
 Α νταλλάσσω Μ. Μουσικά, διὰ τῆς Διαπλάσεως. Προτιμῶ τὰ ἐν ποιήσει. **Ῥόδου Μοσχობόλημα.** (IB', 281)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

- (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 369)
ἈΘΗΝΩΝ: Καίτη Τραγυτοπούλου, Εὐάγγελος Γεωργίου, Ἄθαν. Ζ. Χανιώτης, Βικτωρία Α. Ζήση, Σοφία Μ. Φιλιπποκλιτῶν.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βασιλάς, Κ. Γ. Κυρίμης, Ὀλγα Θ. Καζιάνη, Σπυρ. Θ. Καζιάνης, Φωτ. Κ. Κόλας.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Νικολ. Δ. Λυμοφῆς, Διον. Δημ. Κλάδης.
ΘΗΒΩΝ: Εὐαγγελία Α. Λιάσκου, Μελετ. Α. Λιάσκος.
ΚΑΜΑΡΩΝ: Ἄνδρ. Ι. Ἀναστασόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἰωάν. Β. Χηνοπούλου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Ναστ. Μπεκιάρης.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἡρώς τῶν ἐλ.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κων. Ι. Μπιστουνοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Τούλα Παπαχρονόπουλου, Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Κ. Ι. Φαμακιάδης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλυμνιάτης, Διάνκα Α. Λαοδίκου, Βασιλικὴ Κ. Τσουλουχοπούλου.
ΧΑΑΚΙΑΟΣ: Γεώργ. Μ. Βέκιος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

- ΑΔΕΕΑΝΑΡΕΙΑΣ:** Ἀνθισμένη Πασχάλη, Βράχος τῶν Ζαλόγγου, Νικ. Γ. Παππάς.
ΒΑΡΝΗΣ: Τελετία Α. Χατζηπέτρον.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δελφίν τῶν Εὐζείνων.
ΚΑΛΑΜΠΟΛΕΩΣ: Παρήγορος Ἄγγελος, Ξανθουλιάδης.
ΚΡΙΜΣΚΑΓΙΑΣ: (Ρωσσίας) Κορνηλία Ι. Πρωτοπού.
ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ: Ρεῦμα τῶν Βουσιόρου (39)
ΜΟΞΧΟΝΗΣΙΩΝ: Ἐκάτη.
ΣΟΚΙΩΝ: Ἄντ. Ὁμ. Ἀλετράς Γεωρ. Β. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Σ. Κανταρωτῆς, Λουῖζος Θεμιστοκλέους, Μιχ. Θεμιστοκλέους, Μαν. Α. Καίτας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰς δύο: **ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ** ἐν Ἀθήναις καὶ **ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Α. ΛΙΑΣΚΟΥ** ἐν Θήβαις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.
 Πλεονάζουν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.
 Οἱ ἀποστελλάντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ὅτι οἱ ἀποστελλάντες πεντάλεπτον ἀνευ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωνιακὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μετ' 5 λεπτὰ ὡς διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).